

Scenariusz

„Misterium Męki Pańskiej „

Widowisko rozpoczyna się od bardzo radosnej sceny wjazdu Jezusa do Jerozolimy. Pochód wchodzi przez główną bramę, która jest udekorowana. Dzieci rzucają gałązki pod stopy. Jezus siedzi na osiołku prowadzonym przez 2 mężczyzn. Blisko Niego jest Judasz. Słyszą radosną muzykę, gwar, okrzyki:

Tłum: Hosanna! Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie.

Tłum: Błogosławione królestwo ojca naszego Dawida, które przychodzi. Hosanna na wysokościach!

Tłum: Witaj nam! Witaj!

Tłum: Witaj Mistrzu!

Tłum: Nasz Panie !

Tłum: Hosanna !

Tłum: Witaj Nasz Nauczycielu !

Pochód kieruje się w stronę podium. Znajduje się tam stół i 13 miejsc. Pozostała dekoracja to elementy roślinne, ponieważ są to sceny plenerowe

Na stole znajdują się tace z małymi chlebkami, które będą połamane i podzielone między ludzi. Jezus siada na środku, Dwunastu wg schematu Leonarda. Jezus patrzy na Judasza, który podsuwa mu chleb i misę, stara się być bardzo usłużny. Bez słowa wstaje od stołu, bierze miednicę, nalewa do niej wody, przepasuje się prześcieradłem. Podchodzi do pierwszego Apostoła, przykłada, próbuje umyć mu nogi.

Szymon Piotr: Panie, coż robisz ? Ty chcesz mi umyć nogi ?

Jezus: Tego, co Ja czynię, ty teraz nie zrozumiesz, ale później będziesz to wiedział.

Piotr: Nie, nigdy nie będziesz mi nóg umywał.

Jezus: Jeżeli cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze mną.

Piotr: Panie, nie tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę.

Jezus: Wykąpany potrzebuje tylko nogi sobie umyć, bo cały jest czysty. Wy jesteście czysti, ale nie wszyscy.

/ symboliczne umywanie nóg Apostołom, później Jezus siada przy stole/

Jezus: Czy rozumiecie, com wam uczynił?

Apostołowie /przekrzykują się/: Nie Panie! Nie! Wyjaśnij nam. Nie rozumiemy tego.

Jesteś przecież naszym Mistrzem ! Nie jesteśmy Cię godni.

Jezus: Wy mnie nazywacie Mistrzem i Nauczycielem. Panem. I dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli Ja – wasz Pan i Nauczyciel umyłem wam nogi, czyż wy nie powinniście sobie nawzajem ich obmywać ? Dałem wam przykład, abyście czynili tak, jak Ja czynię.

Zaprawdę powiadam wam: Sługa nie jest większy od swojego pana. Wiedząc to, będziecie błogosławieni tak postępując.

chwila refleksji

Jezus: Nie do wszystkich mówię. Ja wiem, których wybrałem. Nadejdzie czas, gdy zrozumiecie, co mówię. Zaprawdę, powiadam wam – kto przyjmuje tego, którego Ja poślę, Mnie przyjmuje.

chwila zadumy

Jezus: Zaprawdę, powiadam wam. Jeden z was Mnie zdradzi, ten, który je teraz ze mną.

Apostoł I: Czyżbym ja ?

Judasz: Cóż mówisz Panie ? Jesteś naszym Mistrzem, kochamy Cię.

Jezus: Zdradzi mnie jeden z Dwunastu, ten, który ze Mną rękę zanurza w misie.

Apostoł II/ naradzają się, rozmawiają ze sobą / : Nie, mylisz się Panie ...Tak się nigdy nie stanie. To niemożliwe.

Apostoł III : Nie może tak być.

Apostol: Jesteśmy z Tobą, bo wierzymy w Twoje Królestwo. Jak więc moglibyśmy to uczynić ?

Jezus: Wprawdzie Syn Człowieczy odchodzi, jak o Nim jest napisane, lecz biada temu człowiekowi, przez którego Syn Człowieczy będzie wydany. Byłoby lepiej dla tego człowieka, gdyby się nie narodził.

/ Pan Jezus bierze chleb błogosławi go i rozdaje Apostołom, a Ci podają go dalej – uczestnikom widowiska, reflektor daje niebieskie światło, słycać muzykę anielską, trzeba wydobyć z tej sceny czar ciepła i miłości..., Judasz wymyka się ukradkiem/

Jezus: Biercie, to jest Ciało moje.

/bierze kielich /

To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana.

/chwila przerwy/

Zaprawdę, powiadam wam: Odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu aż do owego dnia, kiedy pić go będę w Królestwie Bożym.

/ scena niknie w mroku, zmienia się nastrój, światło staje się lekko czerwone, muzyka staje się niepokojąca. Na scenie pojawia się Judasz i żydzi. Judasz zaciera ręce, nisko się kłania/.

Żyd: Wydasz swojego Mistrza? Nauczyciela i Pana, jak Go nazywacie ? Wskażesz go nam ? Ile twój Pan jest wart dla ciebie?

Judasz: Tak, wydam go.... Za 50 srebrników?

Żyd: Ile ? 30 powiedziałaś?

Judasz: Tak powiedziałem. 30 srebrników. Nie mniej i nie więcej.

Żyd: Wiedziałem, że się dogadamy. */woreczek z pieniędzmi rzuca na ziemię. Judasz podnosi go, rozwiązuje i przelicza pieniądze/*

Judasz: Tak, zgadza się. Jest 30. Wydam Go. Pocałuję Go w twarz. To będzie Ten, którego pocałuję .

Żyd: Pamiętaj, jeśli nas oszukałeś, stracisz życie.

Judasz: Jestem uczciwym człowiekiem, robię to, za co dostaję zapłatę. Chodźcie. O tej porze modli się do swojego Ojca. Łatwo będzie Go pochwycić. Na pewno nie będzie się bronił.

Pieśń o Judaszu i zdraździe.

/Odstania się scena z modlącym się Jezusem.

Jezus: Abba, Ojczy, dla Ciebie wszystko jest możliwe, zabierz ten kielich ode mnie! Lecz nie to, co Ja chcę, ale to, co Ty chcesz, niech się stanie.

Zjawia się Judasz i zgraja żołdaków uzbrojonych w palki i kije.

Judasz */zwraca się do Jezusa i całuje Go/:* Rabbi!

/żołdacy szarpią go, biją, prowadzą między sobą/

Jezus: Wyszliście z mieczami i kijami, jak na zbójcę, żeby Mnie pochwycić. Codziennie nauczałem u was w świątyni, a nie pojmałście mnie. Ale Pisma muszą się wypełnić.

/ Apostołowie odchodzą, Jezus zostaje sam wśród Żydów, którzy już Go sądzą/

Świadek I: Myśmy słyszeli, jak On mówił: Ja zburzę ten przybytek uczyniony ludzką ręką i w ciągu trzech dni zbuduję inny, nie ręką ludzką uczyniony.

Świadek II: Tak! Słyszeliśmy !

Świadek III: Bluźnił. Prawda.

Kapłan: Nic nie odpowiadasz na to, co oni zeznają przeciw Tobie?

Milczenie

Kapłan: Czy Ty jesteś Mesjasz, Syn Błogosławionego?

Jezus: Ja jestem. Ujrzyście Syna Człowieczego, siedzącego po prawicy Wszechmocnego i nadchodzącego z obłokami niebieskimi. A Królestwo moje nie jest z tego świata.

Kapłan: Na cóż nam jeszcze potrzeba świadków? Słyszeliście bluźnierstwo? Cóż wam się zdaje?

Tłum: Winien jest śmierci! Winien śmierci. Śmierć bluźniercy!

/skandowanie: śmierć, śmierć pochodzi z taśmy, towarzyszą temu błyski światła, ludzie szarpiają szaty Jezusa, popychają Go, pluja, szamocą, a On jest bierny. Na uboczu stoi Judasz, który początkowo tylko liczy pieniądze, jest pochłonięty sakiewką. Potem jednak coraz częściej spogląda na tę scenę./

Tłum / z ironią/: Prorokuj, prorokuj !

Kapłan: Związać Go. Do Piłata. Na sąd.

/związanego Jezusa stawiają przed Piłatem. Dekoracja musi się zmienić. Powinna przedstawiać fragment pałacu./

Kapłan: Ten człowiek podburza lud, szerząc swą naukę po całej Judei, od Galilei, gdzie rozpoczął, aż dotąd. Zagroź nam i tobie. Mówi o swoim królestwie. Chce wywołać bunt!

Pilat: Czy Ty jesteś królem żydowskim?

Jezus: Tak, Ja nim jestem. Na to się narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest prawy, słucha mojego głosu.

Pilat: Czy wiesz, o co jesteś oskarżony?

Milczenie

Pilat: Odpowiedz.

Milczenie

Pilat: Zważ, o jakie rzeczy Cię oskarżają.

Milczenie

Pilat /zwraca się do tłumu/: Nie znajduję w Nim żadnej winy. Zbliży się święto. Uwolnię wam jednego więźnia. Może to być Barabas – buntownik – zabójca albo Jezus – król żydowski. Czy chcecie, abym uwolnił Króla Żydowskiego ? Nie znalazłem w Nim nic zasługującego na śmierć. Każę więc Go wychłostać i uwolnię.

Tłum: Uwolnij Barabasa ! Uwolnij Barabasa!

Pilat: Cóż więc mam zrobić z tym, którego nazywacie Królem Żydowskim ?

Tłum: Ukrzyżuj Go! Ukrzyżuj!

Pilat: Cóż więc złego uczynił ?

Tłum: Ukrzyżuj Go!

Tu powinna zabrzmieć dramatyczna melodia, która pozostanie z widzom już do końca, słyhać jąki dręczonego człowieka, ale to nie dzieje się na scenie. Widać tylko Piłata, który krótko wydaje polecenia, patrząc na widzów, a nie na swoją ofiarę/

Pilat: Ubiczować, później ukrzyżować.

Pojawia się umęczona, upokorzona postać w purpurowym płaszczu i koronie.

Tłum: Witaj królu żydowski! / pluja w jego stronę, klękają z drwiną i pozdrawiają Go, później zdierają z Niego purpurowy płaszcz i Jezus zostaje w swoich szatach/.

Tłum: Na krzyż z Nim ! Na krzyż!

Scena kończy się zejściem Jezusa z olbrzymim krzyżem, który pomaga mu dźwigać Szymon z Cyreny.

Pieśń „Ludu mój lud”

Na scenie zostaje Judasz, który wygląda na przerażonego. Słyhać odgłosy burzy.

To Judasz powie widzom o śmierci Jezusa, którego głos słyhać zza sceny

Judasz: Za 30 srebrników sprzedałem mego Mistrza. Sprzedałem...jego Miłość. Sprzedałem...Wbijają mu teraz gwoździe, w ręce, w nogi... Jak On cierpi... To przeze mnie.

Jezus/ głosem bardzo cierpiącego i udręczonego/: Ojczy, przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią .

Judasz: Okłamał mnie przecież. Dobrze mu tak. Jak obiecywał królestwo, myślałem, że skoro jestem tak blisko, to też coś dostanę. Nic nie dostałem. Lichy płaszcz i stare sandały – cały mój majątek. O... podnoszą krzyż...Żołnierze zabierają Jego szaty...Podają mu coś do picia. To ocet. /patrzy na pieniądze/ Tak...Teraz mi się polepszy. Moje pieniążki kochane,

mój skarb. Nie oddam was nikomu. Zasłużyłem sobie...Na nagrodę. A bo to ja pierwszy ? A co ja takiego zrobiłem ? Nic. Tylko Go pocałowałem. To oni Go krzywdzą.

Jezus */dramatycznie i głośno/*: Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mojego.

Judasz: On umiera.... Umiera....

/pochyla się, zasłania twarz rękoma, słysząc katastroficzne odgłosy burzy/

Te pieniądze.... Nie chcę ich. On mówił o innym królestwie, o innym bogactwie. A ja głupi, nie chciałem tego zrozumieć. Co ja uczyniłem?! Jak mam teraz żyć? Jestem zdrajcą, nikczemnikiem. Czemu nie prosiłem Go o wybaczenie. Na pewno przebaczyłby mi. Nie... nie... Tak nie mogę żyć. Wiem, co zrobię...

/wysypuje srebrniki, jest zobojętniały, bierze sznur i schodzi ze sceny, na scenie jako dekoracja podniesione jest olbrzymie malowidło przedstawiające twarz umęczonego Chrystusa /

pieśń „Zwycięzca śmierci”